

Дата: 10.06.2024

Клас: 10 клас

Предмет: Історія України

Завдання:

① Тема: ① Ратичка (ст. 160-161)

Тема: ② Наззінпрекська (ст. 161-162)

② Відповіді на запитання на ст. 163.
№ 5, 6, 7

6. Галичина. Дещо пізніше, як на Наддніпрянщині, почалося одження Галичини. В 1837 р. надруковано першу книжку численною мовою — „Русалка Дністрова”. Склали її три мописьменники: Маркіян Шашкевич, Іван Вагилевич та Яків Івацький, яких називали „руською трійцею”. З того часу в ічині розвивалося щораз краще українське письменство. В 1848 р. відбулася в Австрії революція. Цісар скликав перший раз савну владу або парламент і проголосив знесення панщини. Ілюкою радістю привітали селяни свободу: по довгих літах не кожний став господарем на своїй землі. Селянство жадібно Ілюлося до просвіти і згодом почало брати участь у національній ді. Галицька інтелігенція заснувала в 1848 р. першу політичну нізацію для оборони прав народу, що звалася „Головна Русь-ада”; тоді ж у Львові відбувся перший з'їзд українських дія-ї почав виходити перший український часопис „Зоря галиць-Галичани пробували зорганізувати своє військо: по містах Іловували „національні гвардії”, на Підгір'ї була селянська Іоборона. Рік 1848 був дуже пам'ятний в історії Галичини; цей називали „весною народів”, тому, що тоді в різних народів Іося національне відродження. Але незабаром цісар закрити пар-Іент і по давньому правив державою самовладно.

Щойно після невдалих війн Австрія в 1860—1867 рр. при-Іа конституційний лад, і народ допущено до влади. Разом з Іми народами українці також дістали громадянські права. І громадянам вільно було гуртуватися в товариства, улашту-Іти збори і віча, видавати книжки і часописи. Українці ви-Істали це право і стали засновувати перші культурні това-Іва. В 1868 р. засновано „Просвіту”, що мала мету ширити Ігу серед народу; впродовж 70 років існування вона заснувала І читалень, видала багато книжок і занесла світло науки до Іальших околиць краю. Потім заснувалося „Наукове Това-Іво ім. Шевченка” (1873), що друкувало наукові книжки, най-Іше про українську історію й письменство, далі „Українське Ігогічне Товариство”, або „Рідна Школа”, та багато інших Іриств, що займалися освітою, промислом, торгівлею, коопера-Іо тощо.

Від заведення конституції розвинулося також політичне жит-І Українці мали змогу висилати своїх послів до парламенту у Ії, що ухвалював закони для цілої австрійської держави, та Ігалицького сейму у Львові, який вирішував справи Галичи-І Не багато могли вдіяти наші послы, бо було їх там мале число

й вони постійно мусіли вести боротьбу з поляками, яким Австрія передала владу в Галичині. Багато зусиль і заходів треба було Івжити, щоб добути ті права, які забезпечувала конституція. За Іукраїнську мову в установах, за урядовців-українців, за кожну Іукраїнську школу треба було вести цілими роками вперту бо-Іротьбу в сеймі чи парламенті. Але послы мали можливість скли-Ікати народ на віча, говорити йому про громадянські права, Івказувати дорогу до організації, — і від того народ ставав щораз Ібільше свідомий та зрілий до громадського життя.

7. Наддніпрянщина. В Наддніпрянській Україні останні десятиліття XIX ст. проходили в жвавій культурній роботі. Українське Ігромадянство не дало себе залякати указом, яким царська Росія Ізаперечувала існування українського народу. Інтелігенція Івзя-Ілася до праці і організації, щоб врятувати народ від національного Ізападу. Письменники творили нову літературу, що Івдбивала Інародне життя. Вийшли в світ повісті і оповідання Івана Івечу-ІЛевницького, Іанаса Мирного, Імхайла Коцюбинського і інших; Іщо стали дорожчим надбанням української культури. До ви-Ісокого розвитку дійшов український театр. Імарко Кропивницький, Імхайло Старницький, Іван Іобілевич створили нове драматичне Іписьменство, достосоване до потреб широких народних мас. В ті Ічаси, коли не було української школи, ані української газети, Іна-Іціональну свідомість поширював театр. Як поети на першому місці Істали Івеса Іукраїнка і Іагангел Іримський. Імикола Івсенко Ідав основи новій українській музиці. Іборис Ірінченко Ікладав Іпопулярні книжечки для селянства. Дослідженням історії Ізайма-Ілися Іволодимир Інтонович, Імитро Іворницький, Імитро Іага-Ілій; вони Івдкривали для інтелігенції Іминуле Іукраїни, Ічили Іпізнавати і Ішанувати Іпрацю Ідавніх Іпоколінь. Іолександр Іонис-Ікий Ідосліджував Іжиття Івевченка і Ірозвиток Іукраїнського Іпис-Іменства. Імхайло Ідрагоманів, Ічений Ізнавець історії і літератури, Іпереселився до Ішвайцарії і Іпоширював Ізнання про Іукраїну в Ізахідній Іевропі.

Дуже близькі були зв'язки Інаддніпрянщини з Ігаличиною. Інаддніпрянські Іписьменники, яким у Росії не Ідозволялось Ідруку-Івати Іїх Ітворів, Іосилали свої Ітвори до Ігалицьких Івидавництв. Іван ІФранко, Інайбільший Іписьменник Ігаличини, Іжив у Ідружніх Ізв'яз-Іках з Іусіми Івизначними Ідіячами Інаддніпрянщини і Іспільно з Іними Івів Ірізну Ілітературну і Інаукову Ідіяльність. Інезвичайні Ізаслуги Іу Із'єднанні Івсіх Іукраїнських Ісил Імав Іісторик Імхайло Ігрушев-Іський, який з Ікисва Іпереселився до Ільвова. Івін Істав Іпрофесором